

טיב הקהילה

בס"ד

תדומה
ד' אדר תשפ"ג

זמני הדלקת הנרות ומצ"ש

הרה"ג 4:57
מוצ"ש"ק 6:10
ר"ת 6:51

סוף זמן קריאת שמע ותפילה

סוק"ש א' 8:17 | סו"ת א' 9:28
סוק"ש ב' 8:59 | סו"ת ב' 9:56

הומנים לבי שיעון חורף

גיליון מס':
663

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'

בנשיאות מורנו ורבנו הרה"צ

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

השנאה והמחלוקת, המתרבה מיום ליום, וכל כובד משקלו מטיל הוא בזה הדבר, בידעו שזהו הנחוצ לנו ביותר, כי לא מצא הקב"ה כלי מחזיק ברכה לישראל אלא השלום, ואין לך ברכה יתירה מהשראת השכינה ביניהם.

כשמתבוננים אנו במצב דורנו לעומת מצב הדורות הקודמים רואים אנו במוחש את דבריהם מתגלמים לעינינו. בדורות עברו היתה הצמצום מנת חלקו של רוב כלל ישראל, ואף על פי כן היתה השלום והאהבה שוררת ביניהם. בתי הכנסיות והמדרשים של אז היו קטנים במידה, ובכל זאת לא אמר אדם צר לי המקום שאבוא לבית הכנסת. ואפילו בתי

הכנסיות של גדולי הדורות שהרביצו תורה להרבה תלמידים היו קטנים בגודלם, ואעפ"כ לא היו צרים מלהכיל את כל התלמידים שבאו מרחוק ומקרוב, הלאו נשאר לנו לעד בית מדרשו של רש"י אשר כפי המקובל ניהל שם גם ישיבה להרבה תלמידים, וכמו כן נשאר לנו לעד בית מדרשו של הרמ"א בקראקא שגם הוא ניהל שם ישיבה גדולה, וגם מהדורות היותר קרובים לנו נשאר לנו לעד בית מדרשו של מרן ה'חתם סופר' בפרשבורג שגם היא קטנה בגודלה, וכידוע ניהל בו את ישיבתו הרמה, ותלמידים למאות חסו בצילה.

כל זאת היתה תוצאה מהאהבה הגדולה ששרתה בין באי בית הכנסת ובית המדרש, וכתוצאה מזה ויתרו כל אחד על הנוחיות שלו כדי לזכות את אהוביו, מוכן היה לעמוד כדי שחבירו יישב, וכן היה נוחא ליה מזה שמזכים לאהוביו ומכבדים אותם לתורה, ולא ראה בכך את עצמו כמקופח כלל.

לא כן בימינו. כהיום זיכה אותנו הקב"ה בהרחוהו, זוכים אנו לבתי מדרשות גדולים ומרחוים, שוב אין אנו צריכים לצמצם את עצמינו כבעבר, ואף על פי כן ישנם הרבה אנשים האומרים צר לנו המקום בבית הכנסת, כי אין ביכולתו להתבונן בפניו של פלוני ואלמוני, נדמה לו שהם לוקחים את הקצוב לו בכבוד או בממון, וכל זה היא כתוצאה מהעדר האהבה, האדם אינו אוהב לזולתו, ומאיך מרחיב את האהבה להבלי עולם הזה, הכוללים ביניהם שררה וכבוד, וכיון שחפץ בהם מאוד, מתעורר שנאתו על אלו שנדמה לו שהם גורמים למיעוט כבודו, וכתוצאה מכל זה מתרבה המחלוקת, ואז להם לאלו הגורמים בכך סילוק השכינה, והסתור פנים ר"ל.

אם יתן האדם בלבו וישכיל להבין שאין הוא כי אם חלק אחד מקומת ישראל, יבין כי גם שאר אחיו הישראלים הם בשר מבשרו ועצם מעצמיו, וכתוצאה מכך יתעורר בלבו אהבה גם להזולת, ואז ישמח בטובת הזולת, גם במידה שהוא לא זכה בטובה זו של חבירו.

הוא אשר דיבר האלשיך הקדוש בריש פרשתו, על מאמר הכתוב (לעיל פסוק ח) 'ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם' הדכוונה היא בלב כל אחד ואחד, ובפיוטו של בעל החרדים נאמר: 'בלבבי משכין אבנה להודי כבודי, כי כשהלבבות מתקרבים אחד להזולת ומתעוררת האהבה בין אדם לחבירו, וחפץ כל אחד לקמץ משלו לטובת זולתו מתעוררת גם רצון לשכינה הקדושה לדורו בינינו, ונמצא שטהרת לבבו של כל אחד ואחד ממשיך את השכינה הקדושה למטה, ובונה בכך את בית העולמים.

אהבה ישראל מעלרתה ותועלתה

מְדַבֵּר שֶׁקֶר הַרְחֵקוּ (נגז).
וְנוֹעַדְתִּי לָךְ שֶׁם וְדַבַּרְתִּי אִתְּךָ מֵעַל הַפְּתַח מִבֵּין שְׁנֵי הַרְבֵּי אֲשֶׁר עַל אֶרֶץ הַעֲדָתְךָ אֵת פֶּלַךְ אֲשֶׁר אֲצַנֵּף אוֹתְךָ אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: (כה, כב)
איתא בגמרא (סנהדרין ז): 'ההוא דהוה קאמר ואזיל: כי רחימתין הוה עזיזא [רש"י: כשאהבתו היתה עזה ביני לאשתין] אפותיא דספסירא שכינן, [רש"י: על רוחב הסייף היינו שוכבים שנינו] השתא דלא עזיזא רחימתין - פוריא בר שיתין גרמידי לא סגי לן. [רש"י: לא די לנו].

אמר רב הונא: קראי כתיבי, מעיקרא כתיבי (שמות כה, כב) 'ונועדתי לך שם ודברתי אתך מעל הכפרת', ותניא: ארון תשעה וכפורת טפח - הרי כאן עשרה, [רש"י: הרי כאן עשרה - גובה מן הקרקע, הרי שהקדוש ברוך הוא משרה שכניו בעשרה טפחים סמוך לקרקע, ועוד: באורך הכפורת באמתה וחצי].
וכתיב (מלכים-א ו, ב) והבית אשר בנה המלך שלמה לה' ששים אמה ארוכו ועשרים רחבו ושלשים אמה קומתו. ולבסוף כתיב (ישעיהו סו, א) כה אמר ה' השמים כסאי והארץ הודם רגלי איהו בית אשר תבנו לי וגו'. [רש"י: ולבסוף - בבית המקדש היה גבוה שלשים אמה, ואורכו ששים, וכשחטאו נאמר להם איהו בית אשר תבנו לי שתוכל שכניתי להיות צומצמת בתוכן], עכ"ל הגמרא ופירש"י שם.

התמצית הנלמד מזה המאמר הוא, שהמבחן אם מידת האהבה שוררת בין ישראל היא סבילת הצמצום, אם האהבה אכן שוררת בין ישראל, גוברת אהבה זו על אהבת התענוגים החומריים, ועל כן מעדיף כל אחד לזוטר משלו כדי להנות את חבירו, אולם כשהאהבה נעדרת ח"ו, ואין האהבה משמשת אלא לענינים חומריים, אז חפץ כל אחד בתענוגיו, וכתוצאה מכך מתעוררת גם השנאה, כי כל אחד חושש שמא יטול השני משלו...

ועל זה הוסיף רב הונא שהקב"ה מתנהג עם ישראל באותה מידה, כי כל עוד שהיתה אהבה עזה בין הקב"ה לישראל צמצם את עצמו מאוד כדי להשרות שכניו עמהם, אולם אחר שכבר נתלכלכו בחטא, שוב לא היתה האהבה עזה כמקודם, ושוב לא היתה ההשראה ביניהם מתוך צמצום, והוצרכו להרחיב את הבית, עד שאמר הקב"ה 'השמים כסאי וגו'.
ועלינו לדעת שמידת האהבה של הקב"ה אינה רק 'דומה' לשל הבריות, אלא היא גם תוצאה מנוגה, כי זכינו לאהבתו במידה כנגד מידה, וכל עוד שהיתה האהבה שוררת בין בני ישראל, זכו לחן מיוחד בעיני הקב"ה ואיזה הקב"ה להשרות שכניו ביניהם, אולם ככל שנחלשה האהבה ביניהם נחלש גם זה החן בעיניו ולא ראה לנכון לצמצם כל כך שכניו כדי להיות קרוב עליהם ביותר, וברבות הימים שכנעדרה האהבה והיתה מהם והלאה, שוב לא רצה הקב"ה להשרות שכניו ביניהם, זה היה הגורם לחורבן בית שני כמובא בגמרא (יומא טז) שבזמן בית שני היו עוסקים בתורה ובמצוות ובגמילות חסדים ואעפ"כ חרב בו בית המקדש ונעשה פיורד בין ישראל לבוראם, וזאת מפני שהיתה ביניהם שנאת חנם. ומאז עדיין לא נושענו, כי עדיין לא באנו שוב לאותה אהבה שזקוקים אנו כדי להשרות את השכינה בינינו.

ולא רק שלא זכינו לאותה אהבה, אלא מאז מרדד היצר בתכסיסי

טיב המערכת

מנוחת זהב טהור

מספרים על הצדיק ר' אשר פריינד זצ"ל שהיה לו מקורב אחד בשם ר' מרדכי, ור' אשר ראה לנכון להופיע מדי בוקר בחנותו כדי לחזקו ולעודדו, ומדי יום כשהיה ר' אשר מופיע בחנותו של ר' מרדכי, היה הלה מוציא חפיסת סיגריות ומושיט סיגריה אחת לר' אשר ואחת לעצמו, וכך כששניהם מעשנים היו משוחחים ומתחזקים בדברים הצריכים חיזוק, והנה יום אחד כשהושיט ר' מרדכי כהרגלו את הסיגריה סרב ר' אשר, התפלא האישי: מה יום מיומייים? השיב ר' אשר: עשיתי חשבון הנפש ובאתי למסקנה שייחכן שסיבת כניסתי לחנותך מדי יום היא בשביל אותה סיגריה שאני מעשן באותה שעת, וכדי לסלק נגיעה זו החלטתי שמהיום והלאה איני מעשן, וכך תהיה כל כונתי רק לשם שמים.

המטרה רומזת על החכמה, כמאמר הגמרא 'אמר רבי יצחק: הרוצה להחכים ידרים.. וסיסגן: מנרה בדרום, ובפרשתנו אומר הקב"ה למשה רבינו ז'עשית מנורת זהב טהור, ועל דרך הדרש אנו לומדים שכדי ליכות באמת לאור החכמה צריכה הכוונה להיות טהורה ללא פניות שתהיה לשמה, כמו שסיפר מורנו הרב שליט"א שבעת שהיה הצדיק ר' זונדל קרויזר זצ"ל מגיע לביתו ודוארו שעוסק בצרכי ציבור או עושה לטובת מאן דהו, אפילו אם היה נושג לענות לטלפון המצלצל, היה מזכירו שייכווין לשם מצווה, כי מעבר לקו יש אדם המסתין שיענו לו, ואתה עושה אתו חסד כשאתה עונה לו.

היצר הרע כידוע אינו יכול לסבול שיהודי עושה מצווה, אבל ב"ה מדי יום אנחנו מקיימים הרבה מצוות ומעשים טובים אז מה הוא עושה? הוא מוציא לנו את הטעם מהמצווה ענית לטלפון? אז מה? זה סתם פעולה עזרת לילד קטן לחצות כביש? זה סתם מעשה נחמד, כיבדת את ההורים שלך? כי אתה רוצה שגם הילדים שלך יכבדו אותך.. אבל האמת אינה כן, ולכן בכל מצווה ומעשה טוב שאנו עושים עלינו לכוון לשם שמים לשם מצווה, גם אם איננו מרגישים כן, ועם הזמן נדרגל באמת לקיים מצוות לשם שמים בבחינת זהב טהור.

(ל"פ טיב תהודה תרומה)

ניתן לשמוע את שיחותיו של מורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיב

באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

עדכוני קבלת קהל 0534-100024

טיב
ההודעות

הלכות קריאת המגילה

זמן הקריאה

א. חייב אדם לקרות המגילה בלילה ולחזור ולשנותה ביום, זכר לנס שהיו צועקים בימי צרותם יום ולילה (סי' תפ"ד ס"א ומ"ב ס"ט), וכיון שהיתה הצעקה בעת צרתם יזמנו ולילה, לכן קורין גם הוכרת הנס שניצולו (דחיינו המגילה שכתבו בה הל"ה יומם ולילה (לכ"ט ס"א)).

ב. קריאת המגילה של לילה זמנה כל הלילה, דהיינו מצאת הכוכבים עד עלות השחר, ואם לא קראה קודם אפילו באונס שוב לא יקרא, דמשעלה עמוד השחר ימאז הוא (ס"ט).

ג. קריאת המגילה של יום זמנה כל היום, דהיינו מן הניץ החמה עד סוף היום בשקיעת החמה. ואע"פ שמעיקר הדין היה אפשר לקרותה מזמן עלות השחר, מ"מ כיון שאין הכל בקיאות בעה"ש ושמא יבוא להקדים לכן אין לקרותה עד הניץ החמה שאז יום ברור הוא לכל. ואין צריך שיעלה כל גוף השמש על הארץ, אלא משעת תחילת הניץ ג"כ מותר לכתחילה (וי"א ומ"ב וי"ט ושל"ט ס"ט).

ד. ובדיעבד אם קראה משעלה עמוד השחר יצא. וה"ה אם היה אונס קצת יכול לקרותה אף לכתחילה משעלה עמוד השחר (ס"ט).

ה. אם לא קראה עד בין השמשות, יקראנה אז בלי ברכה (מ"ב סק"ז).

ביטול תורה או שאר מצוות כדי לשמוע מגילה

ו. מבטלים תלמוד תורה לשמוע מקרא מגילה (ס"ט). ז. אפילו היתה תורה גדולה של מאה אנשים שלומדים באיזה בית הרי אלו מבטלים לימודם כדי לקרותה בביהכ"נ בציבור, משום דברוב עם הדרת מלך. ומ"מ מי שמתפלל כל השנה בקביעות במנין מיוחד שהוא ג"כ ביהמ"ד אלא שאין שם רק מיעוט אנשים שמתפללים שם, אינו מחויב לילך לבית הכנסת הגדול, ובודאי שלא נאמר דכל בתי הכנסיות הקטנים שבעיר יהיו חייבים לילך לביהכ"נ הגדול שבעיר, ולא אמרו אלא לענין בעול"ב שיש לו מנין בביתו שאף שהמנין שלו הוא בקביעות מ"מ צריך לילך לביהכ"נ שבעיר משום פרסומי ניסא (מ"ב סק"ו וי"ט ושל"ט ס"ט).

ז. וכל שכן שאר מצוות של תורה שכולם נדחים מפני מקרא מגילה, (דחן ספת מצוה וכו'להלן). וכל זה דוקא כשיש שהות לעשות שתיהן, אבל אם אי אפשר לעשות שתיהן אין שום מצוה דאורייתא נדחית מפני מקרא מגילה, דמקרא מגילה אינו אלא מדרבנן. וי"א דאעפ"כ מקרא מגילה קודם אף אם עי"ז ידחה המצוה לגמרי, משום פרסומי ניסא (שו"ע ס"ט ומ"ב סק"א).

דברים ואסורים קודם קריאת המגילה

ש. אסור לאכול קודם קריאת המגילה בין ביום ובין בלילה. ואפילו טעימה בעלמא אין להקל אלא לצורך גדול, כגון שהוא חולה קצת או אם התענית קשה לו. ושיעור הטעימה הוא כביצה פא או משקין כשיעור ביצה (וי"א ס"א ותפ"ד ס"ד ומ"ב סק"א).

י. י"א ששתייה מותר, ולא גרע מאיסור אכילה קודם תפילת שחרית דאסור לאכול ומותר לשנות (הליכות א"י). י"א אם הוא אדם חלוש והשהייה יזיק לבריאותו ויכול לבוא לידיו חולי, וגם לא יספיק לו טעימה מועטת, מותר לו לאכול, ומ"מ יבקש מאורז שיוכיניו לקרות את המגילה אחר אכילתו (מ"ב סק"ט).

י"ב וכ"ש שאסור לישון קודם קריאת

ועשו לי מקדש - בתוך לבי משכן אבנה

המקדש אין לו להקדוש ברוך הוא בעולמו אלא ארבע אמות של הלכה בלבד. הנה מוכח מהכא דבכח העסק בידי התורה, יוכל האדם להשיג המדינה והמעלה הנשגבה של השראת השכינה, ושוקלה היא כבנית משכן והיכל לשמו יתברך.

התורה הק' חביבה ויקרה לפניו יותר ממעשי הקרבנות ויתירה מכך מציונו בדברי חכמינו ז"ל (שם ל) שאמר הקב"ה לדוד המלך "כי טוב יום בחצריך מאלף" (תהילים פד י"א) טוב לי יום אחד שאתה יושב ועוסק בתורה, מאלף עלות שעתיד שלמה בןך להקריב לפני על גבי המזבח. נמציונו למדים שעסק התורה חביבה לפניו יתברך אף יותר מהקרבנות קרבנות על גבי המזבח, ויש לו נחת רוח מלומדי התורה יותר מעבודת בית המקדש. ובגמרא (ע"ט ס"ה) על הפסוק הנאמר במשלי (ס"א) [העוסק בענין גדול מנחה ושבחה של תורתו הקדושה] "קורה היא מפנינו", דרשו חכמינו ז"ל שיקרה היא יותר מכן גדול שגננס ביום הכיפורים לפני זולפנים.

זו היא עבודת בנין המשכן בזמן הזה, אף שאין בידינו המצוה להביא זהב וכסף ונחשת אל בית ה'; זאת חובתנו שנכין כל אחד את לבו להיות ראוי לבנות בקרבו היכל ה' מקום להשראת השכינה, וכל זה דייקא על ידי שמתנדב בתורה הקדושה שזו היא הקרבת הקרבנות בזמן הגלות, וכמו שאמרו חכמינו ז"ל "זאת תורת החטאת הזאת תורת האשם" (ויקרא י"ג) כל העוסק בתורת חטאת כאילו הקריב חטאת, וכל העוסק בתורת אשם כאילו הקריב אשם. ויתירה מכך איתא במדרש (תמ"א ס"ג) גדולה תורה יותר מכל הקרבנות כולן, שנאמר (שם ע"ט) "זאת התורה לעולה למנחה ולחטאת ולאשם ולמלוואים ולזבת השלמים", כל העוסק בתורה כאילו הקריב עולה כאילו הקריב מנחה כאילו הקריב חטאת כאילו הקריב אשם ומלוואים.

הקב"ה אינו יכול להפריד מהתורה לכן צוה לעשות משכן לדרור בתוכו

וכדברים האלו מבואר בדברי המדרש (שם ע"ב) "ויקחו לי תרומה" זה שאמר הכתוב (מש"ל ד ב) "כי לקח טוב נתתי לכם תרומתי אל תעזבו" שכביכול הקב"ה מתחנן אל בני ישראל אל תעזבו את המקח שנתתי לכם, דהנה יש לך אדם שלוקח איזה מקח ויש בו זהב אך אין בו כסף, יש בו כסף אך בו זהב, אבל המקח שנתתיו לכם יש בו כל המעלות, ולא עוד אלא שאני עצמי כביכול נתמרתני עם התורה, משל למלך שהיה לו בת יחידה בא אחד מן המלכים ונטלה, וביקש לילך לו לארצו לילטול את אשתו עמו, אמר לו המלך בתי שנתתי לך יחידתי היא, ואיני מסוגל לפרוש ממנה, אך מצד שני איני יכול לומר לך שלא תקחתו אתך כי הרי אשתך היא, אמנם בקשה אחת באבקש ממך, שתעשה לי טובה זו, שכל מקום שאתה הולך תננה לי שם חדר אחד כדי שאדור בסמוך אצלכם, כי איני מסוגל להניח את בתי, כך אמר הקדוש ברוך הוא לישראל נתתי לכם את התורה, לפרוש הימנה איני יכול, לומר לכם אל תטלוה איני יכול, אלא זאת באבקש ממכם שכל מקום שאתם הולכים עשו לי בית אחד שאדור בתוכו והוה שנאמר "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם". נמציונו למדים שיעיקר תכלית בניית המשכן היתה בשביל התורה, ורק מפני שכלל ישראל קבלו את התורה ועוסקים בה, לכן חפץ כביכול הקב"ה לדור בתוכו ולהשרות שכינתו בקרבנו, אם כן הדרך היחידה להכשיר עצמנו להיות ראויים שתשרה שכינה בקרבנו כדוגמת השראת השכינה שהיתה במשכן, היא דייקא על ידי הדביקות והעסק בתורה הקדושה, וזו שאמרו "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" בתוך כל אחד ואחד, כי על ידי הדביקות בתורה נזכה שכביכול הקב"ה ידור וישכון בתוכו, בבחינת 'בתוך לבי משכן אבנה לזיוו'.

ע"י כח התורה נשפע כל שנה כח ההתחדשות בתרומה השי"ת ובהינהן זו מתעוררת ומאירה ביותר בשבת פרשת תרומה, בבחינת הקריאה מעוררת את הומו, והעת הזאת יש בה כגולה מיוחדת ועור ממעל, לזכות להשיג הבחינה של 'שכנתי בתוך כל אחד ואחד'. וכמו שנאמר בשם החידושי הרי"ם זיע"א: 'ובכל שנה נתחדש בהתחדשות מחדש בכח התורה, שיקחו את עצמם מראשית תרומה להקב"ה'. והיי רצון מלפני אבינו שבשמים שנוכה להתנדב בתורה הק' לטוהר את לבבנו להיות ראויים להשרות השכינה הקדושה בתוכו אמן.

ושכנתי בתוכם - בתוך כל אחד ואחד בפרשתו על הכתוב (שמות כ"ח ה) "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם וגו' וכן תעשו" דרשו הקדמונים (ראה אש"כ בפרשת ו'ה וזאת הפסוק, ובש"ן שילת במדבר כ"ד) דלכלאורה יהיה צריך לומר 'ושכנתי בתוכי ולמה אמר 'בתוכם', אלא שבא הכתוב לרמז בזה שהמשכן אין בו השראת שכינה מצד עצמו, כי אם מצד מעשי האדם, כי היכל ה' הוא האדם וממנו יתפשט אל המשכן, ועיקר השכינה שורה באדם, ולא בבית, וכן אמר הנביא (ישעיה י"ז) "היכל ה' היכל ה' המה", לא אמר בהיכל אלא היכל ה' המה, כי הם בעצמם היכל ה'.

בנין המשכן נהוג לעולם אף בזמן הגלות ורבותיו ז"ל דרשו (שבת פ"ג ט"ז) "וכן תעשו לדורות, ויש בה רמז נפלא שמצות ועשו לי מקדש אינו דייקא בזמן שיש ביכולת לבנות בית המקדש בפועל, אלא כל איש ישראל באיזה זמן ובאיזה מצב שיהיה יש בו היכולת, ומצווה לעשות פעולות להניין עצמו להיות ראוי שישירה שכינה בקרבו. וכמו שכתב בש"ה הק' (שמות תענית, נ"ב פסוק ס"ח) דנקט הכתוב בלשון 'ושכנתי בתוכם', ולא אמר ושכנתי בתוכו, שבא להורות כי כל אדם מחויב לעשות מקדש, ודבר זה נוהג תמיד.

ישפר מעשיו כדי שיהיה ראוי להשראת השכינה והוא לך מה שכתב הנפש החיים (שם פ"א) בביאור הכתוב 'ועשו לי מקדש', וצוה לומר אל תחשבו שתכלית כוונתי הוא עשיית המקדש החיצוני, אלא תדעו שכל תכלית רצוני בתבנית המשכן וכל כליו, רק לרמז לכם שממנו תראו וכן תעשו אתם את עצמיכם שיהיו אתם במעשיכם הרצויים תבנית המשכן כולו, כולם קדושים ראויים ומוכנים להשרות שכינתו בתוכם ממש, זהו ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם וי"א דייקא שכל אשר אני מראה אותך את תבנית המשכן וגו', תכלית כוונתי שכן תעשו את עצמיכם, וכן אמר הוא יתברך שמו לשלמה אחר גמר בנין המקדש (מלכים א' י"ב) "הבית הזה אשר אתה בונה הוא רק אם תלך בחקתי גו' ושכנתי בתוך עמי ישראל דייקא, ולכן כאשר קלקלו פנימיות המקדש שבתוכם, אז לא הועיל המקדש החיצוני ונהרסו יסודותיו ורמנא ליצלן.

בנין בית המקדש המקוה תלוי בהכנת הלב עוד זאת נמציונו למדים שחיוניות בנין בית המקדש דהיינו בנין המקדש בפועל, תלוי כפי איך שבני ישראל יקיימו וישמרו את פנימיות בנין בית המקדש, דהיינו שישפרו מעשיהם ויהיו רלבים להיותם מוכנים וראויים שישירה שכינה בתוכם, נמצא אם כן שבית המקדש השלישי שאנו מצפין לו, שעתיד לידר בנוי ומשוכלל מן השמים שנאמר בו (שמות ט"ו) "מקדש ה' כונו ידך", גם כן תלוי ועומד כפי טוהר לבן של ישראל, וכפי ענין עבודתו בטהרת הלב להיות משכן לשכינה, כן ימור לגאליו ויבנה בית מקדשו המשוכלל. ונוראת כתב סוף התחם סופר (בפרשת ו'ה וי"ט) וכה דבריו: דהנה ידוע שאם האדם מקדש עצמו למטה ועושה עצמו מרכבה להקב"ה ושכינתיה, אזי הקב"ה שורה בקרבו ונעשה שותף עמו בכל מעשיו באופן שכל מעשיו פועל ה' המה, ועל כן אמר הקב"ה 'ועשו לי מקדש' שיעשו את עצמם למקדש ולמרכבה לי באופן שאשכנן בתוכם בתוך עצמם וגופם.

עיקר העבודה בזמן הזה - בתוך לבי משכן אבנה והנה דברים אלו נאמרו אף בזמן שבית המקדש היה קיים, שאף על פי שהיו מצויים לבנות את המשכן וכל כליו בפועל, מכל מקום תכלית המשכן באה להורות שישפרו מעשיהם כדי שיהיו הם עצמם מקום להשראת השכינה, וכל שכן עתה בזמן גלותנו שבעונותינו הרבים אין לנו מצות בניית המשכן וכליו בפועל, ואין לנו לא משכן ולא מקדש, אזי בודאי עיקר עבודתנו היא שנטהר נפשיותנו ונכין לבבנו שנהיה ראויים להיות משכן להשראת השכינה, וכלשונו הזהב של בעל החרדים, בשני העוגה והדביקות, זה לשונו: 'בתוך לבי משכן אבנה לזיוו, קרבן תקריב לו נפשי היחידה'.

הקב"ה משרה שכינתו על לומדי התורה והנה חכמינו ז"ל כבר הורו לנו איזו היא הדרך ישכון אור, והאיך אכן נוכל לפעול במעשינו שישירה השכינה בקרבנו אף בעת הגלות, כדאיתא בגמרא (ברכות ה) 'מיום שחורב בית

סיפורי השגחה פרטית שנשלחו לפערכת ע"י הקוראים

איש בער לא יבין את זאת

היה זה ביום חמישי בשעה תשע וחצי בערב עת ערכתי קניות לביתי לכבוד שבת קודש, ניגש אלי אברך ושאל אם אוכל להעביר לו חמישים שקלים שחסרים לו להשלמת הקניות שלו עבור שבת והוא יחזיר לי בהעברה בהזדמנות אחרת. הסברתי לו שאין לי בפלאפון שלי את השירות הזה מהבנק כך שאפשרי להעביר לו כסף דרך המכשיר הנייד...

הוא לא הבין אותי ואני לא הבנתי אותו ובעודי מנסה לתקשר הוא כבר פנה למישהו אחר שהיה בסופר. לבן אדם השני הוא התנסח בשפה יותר מובנת וברורה ואמר: "אתה יכול בבקשה להלוות לי חמישים שקלים שאחזיר לך בדרך של העברה לחשבון הבנק שלך?!" פשוט סיימתי את הקנייה וחסרים לי בדיוק חמישים שקלים שאשמח אם תלווה לי אותם.

עכשיו הכל היה ברור ורציתי לשלוף שטר של חמישים שקלים ולתת לו, אבל זה לא דרך ארץ להתפרץ כך לשיחה שלהם. המתנתי בצד וחיכיתי לראות כיצד יפול דבר.

הבן אדם שלף שטר של מאתיים שקלים ונתן לו את הכסף באומרו: "עכשיו שאני נותן לך העברה ממני אליך, יהא זה כאילו שכבר ביצעת העברה חזרה לחשבון הבנק שלי". ענינו על האברך אורו ושבנו המלון נעלם מהשטח...

המקבל ועד המזם נשא עיניו לשמים ואמר: "אני מודה לך בורא עולם ששלחת לי שפע לכבוד שבת קודש!!!"

גם אני נשאתי עיני למרומים ואמרתי: "תודה לך בורא עולם שגרמת לי לדבר באופן לא ברור וכך לא הבנתי מה הוא רוצה ממני. כי אם הייתי מבין הייתי היה צריך להחזיר לי את הכסף דרך העברה, ועכשיו שלא הבנתי אותו ומה חפצו, קיבל מאתיים שקלים נקיים ללא צורך להחזיר!!!"

למדתי מזה שפעמים לא להבין משהו זה גם השגחה פרטית...

בעל המעשה: א.ד.ט.

הפענוץ לדכות את הרבים בסיפור של השגחה פרטית מוזנח לשלוח אל ר' שפחה ספואלס בפקס: 15326517922

בדרך אחר, וכענין שאמר הכותב (דברים כה, ז): "וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך, ויראו ממך". - שבשביל 'עמי הארץ' לא יעילו דברי מוסר ותוכחה, רק צריכים לראות הישרות בעיניהם. ומתוך שיקויים בהם 'וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך', אז ממילא יושפע עליהם יראת שמים טהורה, "ויראו ממך", וישובו בתשובה שלימה לפני קונם!

• § •

נכנס אצלי יהודי אחד, והראה לפני שמוחזק בכיסו תדיר את הספה"ק "נועם אלימלך", בצילום זעיר של 'דפוס ראשון', והתפאר בו שבכל מקום שהולך ה'נועם אלימלך' עמו.

נודע שבשנים אחרונות מצוי בחנויות הספרים ספר 'נועם אלימלך' קטן בתוך כיס פלסטיק, צילום זעיר של דפוס הראשון, ונמכר כסגולה להחזיקו כל אחד בכיסו, או בנרתיק הטלית ותפילין.

כאשר גודל סגולת זה הספר הקדוש מפורסמת בשער בת רבים, ובפרט 'דפוס ראשון' של הספר שיש בו סגולה יתרה. כמ"ש בספה"ק "אהל אלימלך" (סיפס סיפס): "הספר 'נועם אלימלך' דפוס ראשון תקמ"ח

הפטר בעמוד הבא <

מסכת כתובות, ואת ספר 'המקנה' על מסכת קידושין, ולהפיצם בישראל. את תלמידו הגה"ק רבי לוי יצחק זצוק"ל שלח לשמש ברבנות העיר הגדולה ברדיסשוב, שמה שימש כגאון אב בית דין, ולימד תורה לרבים והלהבי את לבנם לעבודתו יתברך, וכן רבים מתלמידי המגיד שמשו ברבנות בקהילות שונות.

ואילו את תלמידו הגדול הרה"ק רבי מנחם מענדל מוויטבסק זצוק"ל בעל "פרי הארץ" שלח אל מדינת 'רייסן', שהיתה מחוז ענק עם אלפי יהודים, ואכן רבי מענדל פעל בה רבות ונצורות, ורבים ושלמים התקרבו על ידו לתורה ועבודה.

באחת מנסיעותיו מעורטשה לקבל פני רבו הגדול, שאלו המגיד על מעשיו שם ברייסען. ענה ר' מענדל בחכמתו: הנה כאשר הגעתי

שם לרייסען, מצאתי יהודים 'מיט צוריסענע קאפטעינענ'ס און גאנצע הערצער'... [עם קפוטות קרועות ולבבות שלמים], רצה לומר, שמבחוץ בצורה החיצונית היו נראים כעובדי ה' המהלכים קרועי בגדים, אבל מבפנים בפנימיותם היה ליבם שלם, ולא חדרה עבודתם פנימה כדי לשבר את הלב... - לפיכך הפכתי שם את היצורות, כדי שיהיו 'גאנצע קאפטעינענ'ס מיט צובראכענע הערצער'!... כלומר, שמבחוץ לא יתגאו ביראתם, ויראו כמהלכים בבגדים שלמים, אבל מבפנים יתהלכו בלבבות נשברים, בענווה ובשפלות פנימית, ועבודת ה' בפנימיות הלב!

ונאים הדברים למי שאמרם, כאשר ידוע דרכו בקודש הנשגבה של הרה"ק מוויטבסק זצוק"ל, שכלפי חוץ היה נוהג בשררה ומתנהג במלכות, ומבפנים לבבו ננעו ושבר לרסיסים, כמו שהיה חותם תדיר: "השפל באמת!" בהזדמנות אחרת שלח הרבי ר' בער שניים מתלמידיו, שהיו רבנים חשובים, לאחת העיירות, כדי להשיב שם לב ישראל בתשובה לאביהם שבשמים, לרוממם ולקרבה לתורה ועבודת השם יתברך.

התלמידים הנאמנים יצאו לדרךם, ובבואם אל המקום ניסו מתחילה לדבר אל ליבם, להוכיחם ולעוררם אל תכלית החיים ולקרבם ליראת שמים. אך עד מהרה ראו והבינו שאין הארץ והדיוטות הרחוקים מן התורה, ולא היו להם אותה עיירה היו עמי הארץ והדיוטות הרחוקים מן התורה, ולא היו להם 'כלים' ראויים לקבל דברי מוסר והתעוררות.

התלמידים הגדולים הללו לא אמרו נושא, והחליטו שאינם זזים משם עד שיקיימו כראוי את השליחות שפקד עליהם רבם, המגיד הקדוש.

התיישבו להם אפוא הני תרי צנתרי דדהבא בבית המדרש המקומי, והחלו לעסוק בעצמם בלהב אש קודש בתורה ובתפילה ועבודת השם יתברך כדרכם בקודש. אט אט החלו התושבים המקומיים להתקרב לצדיקים הקדושים האלו, ללמוד מקרוב ולהתבונן כיצד צריכה להיות תפילתו של איש ישראל בפנימיות, ומה היא איכות 'גיעת התורה' בנאמנות, כיצד מקפידים על קלה כבחמורה בשמירת התורה והמצוה. מה היא פנימיות שבת קודש, ומהי שגב מעלתה, וכל כיצוא בזה. - ונתנו אל תוככי ליבם לעשות 'תשובה מאהבה'!

שני התלמידים לא מיהרו לעזוב את המקום, בראותם שככל שנוקפים הימים כן מתחילים אנשי העיר להבין ולקלוט עד היכן מגיעים הדברים. היהודים הפשוטים התחברו והתדבקו בשני הצדיקים האורחים הדגולים שהתיישבו לזמן מה בעירם. והם אף הם השיבו להם מנה אחת אפיים, לימדו אותם דרכי תורה ויראה, ורוממו את מדרגתם ההתעלות רוחנית פנימית נפלאה.

והתקיים בהם בחברותא זו, מה שאמרו בגמרא שלהי יומא (סו, א): "תניא, ואהבת את ה' אלקיך" (דברים י, ח), שיהא שם שמים מתאהב על ידך, שיהא קורא ושונה ומשמש תלמידי חכמים, ויהא משאו ומתנו בנחת עם הבריות. מה הבריות אומרות עליו, אשרי אביו שלמדו תורה, אשרי רבו שלמדו תורה. אי להם לבריות שלא למדו תורה, פלוגי שלמדו תורה ראו כמה נאים דרכו, כמה מתוקנים מעשיו, עליו התורה אומר (שפיעה סו, א) 'ויאמר לי עבדי אתה, ישראל אשר בך אתפאר' ע"כ.

במשך כשנה ישבו שני התלמידים באותה עיירה במילוי שליחות רבם, ורק לאחר שנה שלמה כראותם שהעלו אותם על דרך המלך שבו למעורטש אל רבם הגדול.

בהגיעם לפני המלך שאל אותם הרבי ובידר את כל קורותיהם באותה עיירה, ומדוע נותרו שם זמן רב כל כך?

סיפרו התלמידים לפניו דברים כהווייתם, שכשניסו מתחילה לדבר אל ליבם מצאו שאין הם מבינים כראוי את אשר לפנייהם בפנימיות, ויש לפתוח מסילות של אהבה בפנימיות לבנם. ולכן הוכרחו להתהלך עמהם

וְאֵל הָאָרֶץ תִּתֵּן אֶת הָעֵדוּת אֲשֶׁר אֶתֵּן אֵלֶיךָ

וְאֵל הָאָרֶץ תִּתֵּן אֶת הָעֵדוּת אֲשֶׁר אֶתֵּן אֵלֶיךָ (סו, טו)

התמייה מבוארת, למה נצרך זה הציווי, הא פשיטא שכל עיקרו של ארון נועד בשביל העדות שבו, כאשר מפורש כמה פעמים בפסוקי הארון, ואם לא יתן את העדות בתוכו למה לי כל הארון.

וכבר תמה בזה רש"י ז"ל: "ואל הארץ תתן את העדות - לא ידעתי למה נכפל, שהרי כבר נאמר (לעיל טו) 'ונתת אל הארון את העדות' ע"כ.

ברם תירצו בזה על פי מעשה נאה שהתרחש בבית מדרשו של החידושי הרי"ם זצוק"ל בתחילת נשיאותו, והובא בספה"ק "שיח שרפי קודש" (סוף יצירי אות ג).

בעת שהתחיל הגה"ק החידושי הרי"ם להנהיג את נשיאותו ברמה בעיירה גור הסמוכה לזארשא, היתה בזה שמחה גדולה מאוד לחסידים, שהיה מפורסם כגאון עצום ואחד מגדולי צדיקי הדור, ולכבוד השבת

הראשונה שנהג רבנותו הגיעו מאות אורחים להסתופף בצל הקודש בגור, ועשו מזה עסק גדול בקבלת פני כל האנשים וסידורם על הצד היותר טוב, והיו הכל רוחשים וגועשים בהתרגשות לכבוד המאורע הגדול.

בליל שבת קודש לאחר התפילה, עברו כל הציבור הגדול לפני הרבי הקדוש, כדי לקבל ברכת שלום כנהוג. והיו הכל דוחפים ונדחפים מחמת הצפיפות הגדולה, שרצו כולם לראות את פני הקודש. ידי הגבאים הנאמנים היו מלאות עבודה, בניסיון להשליט סדר מסוים, כדי שיכולו כולם לעבור בתוך כראוי, אך מרוב הציבור והבלגן הגדול לא עלתה בידיהם כל כך.

לפתע בתוך כל אותה המולה רבתי, עלה הרבי החידושי הרי"ם ונעמד על הספסל, וביקש לומר כמה מילים לציבור.

תיכף הושלך הס בכל רחבי בית המדרש, והכל עשו אהזנם כאפרסכת לשמוע מה בפיו של הרבי החדש, שזה עתה עלה על כס ההנהגה.

הרבי פתח את דברי קדשו בקול רם, ומנהמת ליבו אמר, הנה שלמה המלך ע"ה, החכם מכל אדם, אמר בסיום ספר קהלת (כ, ט) "סוף דבר הכל נשמע, אֵת הָאֱלֹקִים יָרָא, וְאֵת מַצְוֵתָיו שָׁמָר, פִּי זָה כֵּל הַקְּוֹשׁ".

על מה הוזהר יצא הקונן? ומה הציור והבלגן הגדול לא עלתה בידיהם כל כך. לפעם, זעק הרבי, 'גונב' היצר הרע מן יהודי' את 'הקודה הפנימית' שבכל דבר, ומשאיר לו רק את כל המעטפת החיצונית... הוא מניח לו לטרוח ולעסוק הרבה בכל המעשים החיצוניים, שאין בהם כלום, ומשכיח ממנו את עיקר התכלית הנרצה שבכל דבר...

כדי שלא יתבלבל האדם ממראה עיניו ומן הבלגן החיצוני הגדול, מזהירנו הכותב לבל נשכח את העיקר: "סוף דבר הכל נשמע את האלקים ירא ואת מצוותיו שמור, כי זה כל האדם!"

אף אנו, הרעים הרבי, בעמדנו כה בתוך כל הבלגן [וראשקא] וכל החיצונית, ניתן אולי להתבלבל שזה עיקר החסידות, בכל הדברים החיצוניים, כאשר יש לנו ב"ה 'עולם גדול' ורבי חדש... ובית מדרש מפואר... וכל כיצוא בזה. - יש לזכור היטב מה טפל ומה עיקר, שלא נעשה מן הטפל עיקר!

דברי קדשו עשו רושם גדול בלבבות, וכן היה מנהיג נשיאותו בקודש תדיר, לחפש בכל דבר את 'הקודה הפנימית', ולא להיטף אחר המראה החיצוני. הוא שהכתוב עומד ומוזהיר בפרשתנו 'וְאֵל הָאָרֶץ תִּתֵּן אֶת הָעֵדוּת אֲשֶׁר אֶתֵּן אֵלֶיךָ', אחר שיראו ישראל את כל היופי החיצוני וההדר המופלא של המשכן וכליו, כאשר הכל נעשה מזהב טהור וכסף ונחושת תכלת וארגמן, והכל נראה מבחוץ 'נוצץ' ויפה מאוד. ויכולים אולי להתבלבל בזה, ולהחשיב רק את ההדר והברק החיצוני [גאון] - לפיכך נצרך הכותב להזהיר לבל נשכח התכלית והעיקר הגדול, לכוננת השראת השכינה עמנו ודבקוננו בהש"ת ובתורתו.

לכמה מן התלמידים גדולי התורה ציווה להוציא את ספריהם וחיבורם בנגלה, כדוגמת הרה"ק בעל התניא זצוק"ל שהורה לו לערוך את 'שולחן ערוך הרב', וכן להרה"ק הרבי ר' פנחס רבה של פרנקפורט זצוק"ל, אחיו של הרבי ר' שמעלקא מניקלשבורג זצוק"ל, ציווה לחבר את הספר 'הפלאה' על

• § •

כ"ק מרנא ורבנא הגה"ק רבי דוב בער, המגיד הגדול ממעורטש זצוק"ל, שלח כידוע את גדולי תלמידיו להרבה מקומות, בכדי לקרב את לבבות ישראל בכל מקומות פזוריהם אל השם יתברך ולתורתו הקדושה. והיה מתאים לכל תלמיד לפי עניינו את המקום שילך להפיץ בו תורה וקדושה, והורה להם את דרכם בקודש.

לכמה מן התלמידים גדולי התורה ציווה להוציא את ספריהם וחיבורם בנגלה, כדוגמת הרה"ק בעל התניא זצוק"ל שהורה לו לערוך את 'שולחן ערוך הרב', וכן להרה"ק הרבי ר' פנחס רבה של פרנקפורט זצוק"ל, אחיו של הרבי ר' שמעלקא מניקלשבורג זצוק"ל, ציווה לחבר את הספר 'הפלאה' על

האיזה ס'יה אחר?

הוא מסוגל למקשה לילד, שתשים הספר במיטתה ותלד בניקל".
וכן כתב בספרה"ק "פרקי רבי אלעזר" (דף קפ"ד):
"חיבה יתרה נודעת לדפוס הראשון, כי כפי המקובל הוא סגולה נפלאה למקשה לילד שתיושע במהרה - הנראה מזה, כי לאו דווקא 'דפוס הראשון' הוא סגולה, כי בכלל הספרה"ק 'נועם אלימלך' הוא מסוגל, וכמוכן שדפוס הראשון על אחת כמה וכמה" ע"כ.
שאלתי את האיש שלפני, האם הוא פותח את הספר הקדוש ללמוד בו לפעמים, וענה בשלילה מחמת שהוא מזחיקו בכיסו לסגולה בלבד.

דכתיב (משלי י, ז) 'ושם רשעים ירקב'. - ולכן נהגו לקרות אדם על שם זקנו, כי כל איש אביו צדיק עכ"ל.
מבואר להדיא שפוסק לפנינו לכל איש בישראל, שיכול לקרות בנו על שם זקנו, וכמו שנהגו בזה. והגם שישנם רשעים שאין ראוי לקרות על שמם, מכל מקום כלפי בניהם ונכדיהם, הלא צריכים הם להחזיק את זקנם בגדר 'צדיק', כמ"ש "כי כל איש אביו צדיק", שכל אחד צריך להחשיב אביו חזקנו צדיקים, ולכן רשאי לקרות על שמם. - וטעמא כנראה, משום שכל איש אביו צדיק ממנו, כסדר ירידת הדורות.
למדנו אם כן מדברי ספר האגודה שהוצאת לאור עולם, סיים רבי מנחם מנדל בארשת ניצחון, שצריכים הנכדים להחזיק את זקנם בתורת 'צדיק', ואשר לפי זה שפיר ראוי לו לנכד ה'בעל מקרא' לקרוא את זקנו בתואר

"הרב הצדיק"!

כשמועו זאת נענה רבי אלעזר ואמר: ידעתי שלא ישמעו לי! אך מאידך ידוע אדע היטב בנפשי כי אלו התארים אינם נכונים, 'ולב יודע מרת נפש' (משלי י, ז) - ברם אף פעם לא מאחר... (ס'איו קייסאל גישט שפעט), ועדיין יכול אני להשתדל לכל הפחות מכאן ואילך שיהלמו אותי אותם הכיבדים... יכול אני לקבל על עצמי מעתה להיות צדיק, שכן אף פעם אין זה מאחר! ואפילו רשע כל ימיו ועשה תשובה באחרונה, כמו שנפסק ברמב"ם הלכות תשובה (פ"א ה"ג).
ובכן במשך דקות ארוכות החל רבי אלעזר לפזם ברעדה והתרגשות גדולה: "לאמרי האבן! אהבת ה'! לאמרי האבן! ידאת ה'! ס'איו קייץ מאל גישט צו שפעט! איך גיי זיך יעצט נעמען! און פון יעצט וועל איך ווערן גוט!" [הנה נתחוק בארבות ה' ובידאת ה'! אף פעם לא מאחר... אנתחוק בלי נד

זצוק"ל.
עם כניסתם יחזיו אל הרבי שמח מאוד לקראת שני הירושלמים הצדיקים, ובחיוך פיקח נסוך על שפתי קדשו שאל בהורפתות: נו, בחיצוניות ניתן לראות על פי המלבושים המקודשים שלכם שהנכם 'ערליכע יודען', אבל מה קורה בפנימיות...?
תיכף נענה לעומתו הרב קסטלניץ, ואמר: בדיוק בשביל כך הגענו לפה! שכן קיימא לן ב"פ"ק דראש השנה (ס"ז): "חיב אדם להקביל פני רבו ברגל", תיבת 'פני' רומזת על הפנימיות, שלכן צריך להקביל פני רבו, כדי שיחזיר בו ידאת שמים בפנימיות! * * *

סיפר לי בני הרה"ג רבי מאיר שליט"א בעל "טיב ההלכה", עובדא נאה אחת שהיה עד לה בעצמו, מזקנו מחו' הגאון החסיד רבי אלעזר בריזל זצ"ל.

פעם הביא רבי מאיר את זקנו רבי אלעזר זצ"ל וליווה להשתתף בשמחת 'ברית מילה' של אחד מצאצאיו, שנערכה בבית המדרש הגדול תולדות אברהם יצחק שבתוכי שכונת 'מאה שערים' פעיה"ק, היה זה כבר בערוב ימיו בהיותו בשנות התשעים לחייו. בהגיעו אל השמחה ניגש היישר אל נכדו בעל השמחה, ולאחר שבירכו בברכת 'מזל טוב' נאמנה מעומק לבבו, ביקש לברר מי הוא הבעל מקרא את הכיבדים בברית הזו?...

כשהביאו את ה'בעל מקרא' לפניו ביקש ממנו בקשה מחרה מעט, שכאשר יזמין אותו ויכבדהו ב'כיבוד' מסוים, לא יוסיף שום תואר של כבוד לשמו כפי שנהגו הבריות לכנותו "הרב הצדיק" וכיוצא, רק יכריז: "הסבא ר' אלעזר בריזל"...

האמן לי, הוסיף ר' אלעזר, נפשי בוחלת מכל הכבוד החיצוני הזה של עולם השקר, הכל הבל הבלים! השאר נא אותי כפי שאני ר' אלעזר בריזל, ותו לא מידי!
מן הצד עמד שם חתנו הגה"צ רבי מנחם מנדל מונדרו זצ"ל, שהיה הסבא של הרך הנימול, וכששמע את בקשת חתנו העיר לפניו בבת שחוק, ממה שנמצא להדיא בספר 'אגודה' לאחד מן הקדמונים (גלב"ע ה' אלפים צ"ד), והגה"צ רבי אלעזר זצ"ל ההדיר בעצמו את זה הספר והוציאו לאור עולם, אחר שלא נמצא ממנו בשוק. [מחבר הספר היה הר"ר אלכסנדר יודיסקי ב"ר משה זלחה, קיבוץ פסקים מכמה תלמידי הראשון, וקראם בשם 'אגודה', ותכר הרבה בבית יוסף ושאר פוסקים]. - שהוא כתב (פ"ק דשבת ט"ס ז) "זה"ל: "לא יקרא אדם את בנו על שם אדם רשע,

ועיקר המכון בפנימיות הוא כדי שילמדו בספר הקדוש, שהוא מלא מן אל זן דרכי תשובה ויראת שמים, ומלמד לאדם דעת כיצד להתקרב אל השי"ת, ולקיים תכלית ביאתו לעולם הזה. - ולכן אין ראוי לרכוש ספר קטנטן כזה שאין שום אפשרות ללמוד בו, רק מן המהדורה הגדולה יותר שניתן ללמוד בספר, ואף היא נכנסת אל הכיס, ומפעם לפעם יוציא הספר הקדוש ללמוד בו, לעורר את לבבו לתורה ויראת שמים.
שכן הדברים קל וחומר, אם על החזקת הספר הקדוש בארון הספרים בלבד או בתוך התיק העידו הצדיקים שיש בו סגולה טובה, כל שכן וקל וחומר כשמחזיקו בראש ובלב, והספר הקדוש חי בקרבנו, ללמוד בו ולהדריכו להועיל, שבוודאי תגדל הסגולה בזה פי כמה וכמה לטובה ולברכה.

נכנסים אצלי הרבה יהודים מחוץ לארץ, אורחים ותיירים שבאו מאמריקה ושאר מדינות הים, והדבר הראשון שהם רוצים ומבקשים הוא 'להצטלם' איתי ביחד... כנראה סבידא להו שאם אינם מצטלמים איתי הרי זה נחשב כאילו לא היו אצלי...
אך אני עונה לעומתם, ששם למעלה בשמים יש גם כן 'מצלמה', כמ"ש (בבות ב, א): 'יַעַן מַה לְפִמְלָה מִפְּנֵי, עַיִן רֹאֶה וְאָזְן שׁוֹמֵעַ!' - אבל שם מצלמים כל העת, גם בזמן שאדם לא כל כך רוצה שיעצמו אותו...
בונוסף, במצלמה זו שלפנינו מקליטים דיבורים ומצלמים מעשים, אבל מחשבות לא ניתן לצלם... ואילו שם בשמים מקליטים ומצלמים גם את המחשבות.

על דרך שאמרנו ב"פ"ק דהעניית (א): 'בשעת פטירתו של אדם לבית עולמו, כל מעשיו נפרטין לפניו, ואומרים לו: כך וכך עשית במקום פלוני, ביום פלוני, והוא אומר הן. ואומרים לו חתום, וחותרם, שנאמר (איוב יז, ז) ביד כל אדם יחתום' ע"כ. * * *

ירושלים של מעלה בדור שלפנינו היו שני ידידים ורעים, חסידים מופלגים יראים ושלמים מנקי הדעת, ה"ה מוהר"ר ישראל שמעון קסטלניץ זצ"ל, ומוהר"ר נחמן סופר זצ"ל [נתחן רבי נחמן פפירטא].
שניהם היו מפורסמים כמשפיעים גדולים מסולתה ומשמנה, ובהיותם מתושבי ירושלים הוותיקה היו מלובשים בשבטות ובימים טובים בגדי השבת הנהוגים בקרב אנשי ירושלים הקדושים, בכתונת הפסים המפורסמת.

באחד החגים נכנסו יחדיו לחצר הקודש גור, כדי להתברך בברכת החג מפי קדשו של האדמו"ר בעל 'בית ישראל' מגור

על הברכה יעמדו

ניתן להנציח את העלון לשפחות, לברכה והצלחה או ליארצייט | התורמים להפצת העלון

		גרפצ'יק טל: 02-5002321	לעיני החשור שמואל מאיר ז"ל בן יכלחטיא רבי ישראל יצחק נלביעי יח נסלו תנצבה.	שרה שיינדל בת סילה רוחה להצלחה בכל העניינים	האחים היקרים העומדים תמיד לימין רבינו הרב יהודה בן שרה שיינדל הרב שאול יחזקאל בן שרה שיינדל וכל משפחתם - להצלחה בכל העניינים	יוסף בן סילה רוחה לרפואה שלימה	לעיני הרב יעקב מיכאל זצ"ל בן החבר הרב ר' ישראל זצ"ל מיינר נלביעי יח אל תשי"ג תנצבה.
--	--	---------------------------	---	--	---	---	--